

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., o zapłatę 47.541,11 złotych, w następstwie rozpoznania zarzutów strony pozwanej, utrzymał w całości nakaz zapłaty z dnia 18 października 2013 roku wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt XIII GNc 5152/13. Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych: pozwem z dnia 6 września 2013 roku strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 47.541,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że po rozwiązaniu zawartej umowy strona pozwana była zobowiązana do wykupu ubrań roboczych na które strona powodowa wystawiła fakturę VAT. Sąd Rejonowy wydał 18 października 2013 roku wydał nakaz w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu. W zarzutach od nakazu zapłaty wniesionych w ustawowym terminie strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu zarzutu podniosła, że strony ostatecznie zawarły porozumienie, a do tej pory uiszczone kwoty za najem i serwis ubrań roboczych oraz kwota wynikająca z faktury VAT nr (...) zaspokajają żądanie w całości, tak więc roszczenie strony powodowej nie znajduje podstaw. W dniu 15 listopada 2007 roku pomiędzy powodem (wynajmujący), a pozwanym (najemcą) została zawarta umowa o najem i serwis odzieży roboczej. W ramach zawartej umowy powód zobowiązał się wynajmując pozwanemu odzież roboczą oraz zapewnić jej serwis w zamian za wynagrodzenie miesięczne (ryczałt). Zgodnie z § 4 pkt. 5 umowy wynagrodzenie płatne miało być miesięcznie w terminie 30 dni od dnia wystawienia faktury. Najemca upoważnił wynajmującego do wystawienia faktury VAT bez podpisu odbiorcy (§ 17). Wszelkie spory mogące powstać na tle realizacji niniejszej umowy, które nie mogły być rozwiązane polubownie miały podlegać rozstrzygnięciu przez rzeczowo właściwe sądy powszechne w Łodzi. Strony podpisały porozumienie - aneks nr (...) w dniu 13 stycznia 2012 roku. W zawartym aneksie strony ustaliły do dnia rozwiązania umowy wyłączone będą kolejne sklepy wg. harmonogramu. Z dniem 1 marca 2012 roku rozwiązaniu uległa umowa nr (...) w związku z czym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zrealizuje obowiązek wynikający z tej umowy w szczególności dokona wykupu odzieży pozostającej w obrocie jak i będącej na magazynie, a przygotowanej na potrzeby realizacji powyższej umowy. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. będąca stroną umowy najmu odzieży roboczej zmieniła nazwę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Umowa najmu odzieży roboczej po zmianie nazwy nadal była kontynuowana natomiast część sklepów należących do (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wypowiedziała umowę. Ubrania różniły się kolorystyką i wzornictwem w poszczególnych sklepach. Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 12466,62 zł oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 30361,11 zł za odzież pozostającą w obrocie i składowaną na magazynie oraz wystosował pismo żądając zapłaty kwot wynikających z w/ w faktur. Powód pismem z dnia 2 lipca 2013 roku wezwał do zapłaty stronę pozwaną do wykupu odzieży pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego w terminie 3 dni od otrzymania wezwania. Pozwany pismem z dnia 8 lipca 2013 r. zaproponował zawarcie ugody i kwotę 20000,00 zł wynikającą z ustaleń zawartych w porozumieniu. Pismem z dnia 30 lipca 2013 roku powód potrzymał swoje żądanie co do kwoty należności wynikającej z wystawionych faktur VAT. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o załączone do akt postępowania dowody z dokumentów prywatnych, których wiarygodności żadna ze stron niniejszego postępowania nie kwestionowała oraz zeznania świadka J. S.. W tak określonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Podkreślił, że strony niniejszego postępowania łączyła umowa o charakterze mieszanym, do której zastosowanie mają przepisy umowy najmu wynikające z art. 659 k.c. i następ, oraz przepisy umowy o świadczenie usług, która uregulowana została w art. 750 k.c., a do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu oraz przepisy o sprzedaży zawarte w art. 535 k.c. i następne. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego za nietrafne Sąd Rejonowy uznał argumenty strony pozwanej zgłoszone w zarzutach od nakazu zapłaty. W umowie wskazano, że po jej zakończeniu wynajmujący dokona wykupu ubrań roboczych. Potwierdzeniem tego obowiązku było zawarte porozumienie w

postaci aneksu podpisane przez członków zarządu stron. Ubrania robocze były przygotowane wg wzoru i kolorystyki wymaganej przez poszczególne sklepy. Przedmiot najmu nie nadawał się już do wykorzystania w dalszym obrocie przez najemcę którym była strona powodowa z względu na specyfikę danej odzieży. Zdaniem Sądu Rejonowego bezzasadne było również kwestionowanie przez pozwanego faktur VAT. Zgodnie bowiem z § 6 pkt. 1 przedmiotowej umowy z chwilą jej rozwiązania najemca był zobowiązany w terminie nie dłuższym niż trzydzieści dni do wykupienia objętej niniejszą umową odzieży za aktualną jej wartość. Wskazana powyżej faktura została wystawiona przez powoda z tytułu sprzedaży pozwanemu odzieży używanej, po rozwiązaniu umowy. W ocenie Sądu Rejonowego nie ma wątpliwości, że powyższą umową została zawarta oraz, że były przez strony wykonywane, o czym świadczy chociażby jej długość od 2007 do 2012 roku. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy na podstawie art. 535 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę żadaną w pozwie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym. O kosztach postępowania orzeczono w nakazie zapłaty na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W związku z tym, iż niniejszą sprawę przegrał pozwany jest on obowiązany zwrócić powodowi kwotę 3.012 zł na którą składa się: kwota 595 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej, kwota 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przyznana na podstawie § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163, poz. 1349 z późniejszymi zmianami) oraz kwota 17,- zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Przedmiotowe orzeczenie w całości apelacją zaskarżyła strona pozwana, która zarzucając rozstrzygnięciu:

1. dokonanie nieprawidłowych, nie mających oparcia w zebranych materiale dowodowym, ustaleń faktycznych polegających na:

a) bezpodstawnym przyjęciu, iż powódka spełniła przesłanki do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, podczas gdy powódka dochodzi roszczenia pieniężnego, ale okoliczności uzasadniające dochodzone żądanie nie zostały udowodnione dołączonym do pozwu dokumentem urzędowym, zaakceptowanym przez pozwaną rachunkiem lub wezwaniem pozwanej do zapłaty i pisemnym oświadczeniem pozwanej o uznaniu długu,

b) bezpodstawnym przyjęciu, że Strony zawarły w styczniu 2012 r. Porozumienie - aneks do umowy o najem i serwis odzieży roboczej, podczas gdy Strony prowadziły jedynie wstępne negocjacje w zakresie ustalenia treści porozumienia dotyczącego kwestii związanych z rozwiązaniem umowy łączącej Strony i nie zostały finalnie złożone zgodne oświadczenia woli w zakresie treści Porozumienia, ostateczna jego treść nie została nigdy uzgodniona przez Strony, a tym samym nie doszło do jego zawarcia,

c) bezpodstawnym przyjęciu, że pozwana zobowiązana była do wykupu całej odzieży objętej umową łączącą Strony, za jej aktualną wartość, podczas gdy pozwana zobowiązana była jedynie do wykupu odzieży będącej w obrocie w dniu rozwiązania Umowy oraz ewentualnie odzieży będącej konieczną rezerwą magazynową, ale wyłącznie wówczas jeżeli została wykonana na specjalne zamówienie,

d) bezpodstawnym przyjęciu, że powódka udowodniła wysokość swojego roszczenia, podczas gdy powódka w żaden sposób nie udowodniła, iż faktury VAT załączone do pozwu dotyczą odzieży, do której wykupu pozwana jest zobowiązana, ani też nie udowodniła faktu wydania tej odzieży i tym samym uzasadnionego roszczenia o zapłatę ceny,

e) bezpodstawnym przyjęciu, że Umowa łącząca Strony jest umową mieszaną, podczas gdy jest to typowa umowa najmu,

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że w przedmiotowym stanie faktycznym strona powodowa, na której spoczywa ciężar dowodu, udowodniła wysokość swojego roszczenia, podczas gdy powódka nie przedstawiła, żadnych dokumentów uzasadniających zarówno wysokość jak i zasadność dochodzonego od pozwanej roszczenia,

b) art. 65 § 1 kc poprzez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli Stron, składanych w zakresie treści Porozumienia, polegającej na przyjęciu, iż Strony złożyły zgodne oświadczenia woli w zakresie treści Porozumienia potwierdzającego obowiązek wykupu ubrań roboczych po zakończeniu Umowy, podczas gdy przez Strony nie zostały złożone zgodne oświadczenia woli w zakresie treści Porozumienia, ostateczna jego treść nie została nigdy uzgodniona przez Strony, a tym samym nie doszło do jego zawarcia;

c) art. 65 § 2 kc poprzez jego niezastosowanie do łączącej Strony Umowy o najem i serwis odzieży roboczej z dnia 15 listopada 2007 roku, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia przez Sąd, iż łącząca Strony Umowa jest umową mieszaną zawierającą elementy umowy najmu, zlecenia i sprzedaży, podczas gdy zawarta Umowa jest umową zawartą przez Strony w drodze negocjacji, a zgodnym zamiarem Stron i celem umowy było najmowanie przez pozwaną od powódki odzieży roboczej,

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

a) art. 232 w zw. z art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej „kpc”) poprzez przyjęcie, iż powódka wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. ilości odzieży roboczej, do której wykupu zobowiązana jest pozwana, podczas gdy powódka nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów pozwalających ocenić prawidłowość wyliczeń dotyczących odzieży, do której wykupu zobowiązana jest pozwana jak i ich zasadność,

b) art. 233 kpc w zw. z art. 65 § 2 kc przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i dokonanie całkowicie dowolnej jego oceny, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego oraz z naruszeniem zasady logicznego rozumowania, dokonanej wybiórczo i z pominięciem zasad wykładni zapisów umownych, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd, iż łącząca Strony Umowa jest umową mieszaną, do której winno stosować się przepisy umowy o świadczenie usług, podczas gdy zgodnym zamiarem Stron i celem umowy było najmowanie przez pozwaną od powódki odzieży roboczej,

c) art. 233 kpc poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego w zakresie zawartego rzekomo przez Strony porozumienia dot. wykupu odzieży roboczej po zakończeniu trwania Umowy, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd, że Strony złożyły zgodne oświadczenia woli w zakresie treści Porozumienia, podczas gdy ostateczna jego treść nie została nigdy uzgodniona przez Strony, a tym samym nie doszło do jego zawarcia,

d) art. 328 § 2 kpc poprzez nieodniesienie się przez Sąd I instancji do podniesionych przez pozwaną zarzutów oraz niewskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w tym niewskazanie dowodów, na których Sąd oparł swoje stanowisko uwzględniając roszczenie powódki oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku,

e) art. 485 kpc poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powódka spełniła przesłanki umożliwiające wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, co w konsekwencji doprowadziło do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, podczas gdy powódka dochodzi roszczenia pieniężnego, ale okoliczności uzasadniające dochodzone żądanie nie zostały udowodnione dołączonym do pozwu dokumentem urzędowym, zaakceptowanym przez pozwaną rachunkiem lub wezwaniem pozwanej do zapłaty i pisemnym oświadczeniem pozwanej o uznaniu długu,

wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene nakazu zapłaty z dnia 18 października 2013 roku wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt XIII GNc 5152/13 w całości oraz oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu przed Sądem I instancji w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie zaś o uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Strona powodowa w odpowiedzi na apelację pozwanej wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego powoda w drugiej instancji a także w oparciu o art. 745 § 1 kpc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zabezpieczającego w niniejszej sprawie, dokonanego w oparciu o tytuł zabezpieczenia - nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 18.10.2013r. sygn.. akt XIII GNc 5152/13, zgodnie z załączonym do akt sprawy postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu - Stare Miasto sygn. Km 2505/14.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu jako bezzasadna. W zakresie zarzutów odnoszących się do ustalenia błędnego stanu faktycznego powyższy zarzut należy rozpatrywać łącznie z zarzutami naruszenia prawa procesowego odnoszącymi się do postępowania dowodowego w szczególności naruszenia przepisów art. 232 i 233 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty te należało uznać za bezzasadne. W pierwszym rzędzie należy podkreślić, iż zgodnie z treścią art. 233 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca "narzuca" określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 KPC). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczone są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Czynniki ustawowe ogranicza sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyr. SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382). Za czynnik ideologiczny warunkujący granice swobodnej oceny dowodów uznaje się poziom świadomości prawnej sędziego, na którą składa się znajomość przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa, jak ogólna kultura prawna oraz system pozaprawnych reguł i ocen społecznych (zob. W. Siedlecki, Realizacja zasady

swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1956, Nr 4). Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, Legalis). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd II instancji odmiennego stanowiska, o ile tylko ocena ta nie wykroczyła poza granice określone w powołanym przepisie (wyr. SN z 21.10.2005 r., III CK 73/05, Legalis). W kontekście przedstawionych rozważań Sąd Okręgowy uznał ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji za prawidłową, zgodną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zaznaczyć należy, iż zawarte w apelacji poglądy i sugestie pozwanej na zapisy umowy i stan faktyczny sprawy były już zgłaszane w zarzutach do nakazu zapłaty - znalazły one tak odniesienie dowodowe w piśmie przygotowawczym powoda z dnia 07.02.2014r., jak i były przedmiotem oceny Sądu w zaskarżanym wyroku. Jednostronny i subiektywny pogląd skarżącej nie może jednak przesądzać o skuteczności zakwestionowania oceny Sądu I instancji, w szczególności w aspekcie braku wskazania, naruszenia jakich zasad logiki miałby dopuścić się Sąd Rejonowy przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, czy też wykazania okoliczności przeciwnych wnioskami dowodowymi powołanymi przez skarżącą. Nie sposób bowiem uznać za zasadne kwestionowanie istnienia i prawnej skuteczności zawartego przez strony porozumienia-aneksu z dnia 13.01.2012r., zawierającego podpisy, pieczęcie i parafy podmiotów reprezentujących każdą ze stron. Powyższe daje podstawy do stwierdzenia, iż między stronami doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli, których treść została określona w powołanym dokumencie, a od którego to oświadczenia pozwana skutecznie się nie uchyliła. W tym więc zakresie dowodzenie ponad treść dokumentu i próba wykazania odmiennego woli stron niż ta wyraźnie określona w porozumieniu jest działaniem oczywiście niezasadnym. Nie można również podzielić zarzutu pozwanej, iż Sąd I instancji dokonał nieprawidłowej oceny charakteru prawnego umowy łączącej strony, która według jej treści obejmowała zarówno najem odzieży roboczej, jej serwis oraz w § 6 i § 1.3 wykup odzieży w sytuacji zakończenia obowiązywania umowy. Sąd Rejonowy nie dał wiary twierdzeniom strony pozwanej, oparł się jednak za zebranych dowodach i właściwie ocenił stosunek umowny łączący strony. Podkreślić należy, iż strona pozwana przystępując do wykonania umowy i wykonując ją przez wiele lat, nie zgłaszała jakichkolwiek zastrzeżeń co do postanowień w niej zawartych, nie doprowadziła też do wyjaśnienia czy zmiany treści umowy w sposób, który miałby odzwierciedlać jej rzeczywistą wolę towarzyszącą przy jej zawieraniu. W świetle powyższego zarzut pozwanej, że powód nie udowodnił, „iż faktury VAT załączone do pozwu dotyczą odzieży, do której wykupu pozwana jest zobowiązana” jest bezzasadny, bo na to wyraźnie wskazuje sama treść faktur. Jednocześnie, powyższym stwierdzeniem pozwana sama potwierdza jednak swoje zobowiązanie do wykupu odzieży. Za bezpodstawne należało także uznać twierdzenia pozwanej odnośnie zakresu odzieży podlegającej obowiązkowi wykupu, w tym tzw. rezerwy magazynowej - niezależnie od tego, że strony precyzyjnie określiły to w treści porozumienia-aneksu z dnia 13.01.2012r., to zaznaczyć należy, że do umowy stron z dnia 15 listopada 2007r. zawarto dokument tzw. Procedury współpracy, w którym:

- w pkt 2 b) i c) ustalono przygotowanie zapasu magazynowego odzieży dla 150 osób nowych pracowników pozwanej,
- w pkt 8 ustalono dostawę ilości odzieży rezerwowej do każdego marketu pozwanej. Przedmiotowe ustalenia umowne wskazywały, iż pozwana nie miała obowiązku dodatkowego składania specjalnego zamówienia na rezerwę magazynową, bowiem rezerwa taka powstała już na podstawie pierwotnych ustaleń umownych stron. Za bezprzedmiotowe należało uznać twierdzenia pozwanej jaki był jej interes i czy godziła się ona na „wykup całości odzieży” od powoda, bowiem ani umowa, ani późniejsze ustalenia stron nie dotyczyły całości odzieży lecz odzieży określonej zapisami umownymi. Nie całość odzieży, a tylko ustalona przez Strony jej część jest też objęta fakturami wykupu i stanowiła przedmiot roszczenia w niniejszej sprawie. Za wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i oceną prawną stanu faktycznego dokonaną przez Sąd I instancji należało uznać twierdzenia pozwanej w zakresie rozłożenia ciężaru dowodu w niniejszej sprawie. Według Sądu Rejonowego pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów, aby nie była zobowiązana do wykupu odzieży, natomiast ilość odzieży i wysokość ceny jej sprzedaży została przez powoda wykazana właściwie, zgodnie z zapisami umowy przy jednoczesnym braku dowodów przeciwnych na powyższą okoliczność.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelacji w zakresie zarówno naruszeń prawa procesowego jak i materialnego należało uznać za niezasadne co skutkowało koniecznością oddalenia apelacji na podstawie art. 385 k.p.c. i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego oparto na treści art. 745 k.p.c.